

den Ordning af Sagen, vi for Tiden have. Naar Regjeringen har faaet Die for, at en saadan Resolution eller Befaling har almindelig Interesse, er det en Selvfølge, at den sørger for, at den kommer i Departementstidenden, og det vil jo være de Herrers bekjendt, at vor Presse ingenlunde er seen med at benytte det Materiale, der paa den Maade bringes ind i Departementstidenden. Jeg tror altsaa, at denne Bringen til Publicums Kundskab opnaaes fuldt og vel ved den nuværende Ordning. Den ærede Ordfører anførte fremdeles, at man maaskee ved at paalægge Regjeringen dette Gjern vilde opnaae en mere ligelig Bekjendtgjorelsesmaade end nu af saadanne specielle Resolutioner, som have en mere almindelig Interesse, idet han paapegede, at der var enkelte Administrationsbrancher, der vare noget utilbøielige til at benytte denne Publication gennem Departementstidenden, og meente, at en saadan større Egelighed lettere vilde kunne naaes, naar der var, som han udtrykte sig, en Minister, der tog sig af Sagen. Jeg tror, det vilde være meget vanskeligt for en Minister med den største Interesse for Sagen at udrette saa meget, som en privat Udgiver af Departementstidenden, der har officiel Afgang til Regjeringens Arkiver og Contoirer, kan udrette. Til Svende og Sidst vil det dog meget berøve paa Embedsmændene omkring i de forskjellige Contoirer og Afdelinger i Ministerierne; thi det vil dog ikke være muligt for nogen enkelt Minister at have et Overblik over, hvad der skeer i alle Administrationens Grene, og hvilke Resolutioner der falder, som egne sig til at bringes til almindelig Kundskab. Det maa til Svende og Sidst berøve deels paa de paagjældende Contotrembedsmænds Sjøn og Blik for Sagen, deels paa Interessen og Svereren hos den private Udgiver og hans Evne til at sætte sig i Forbindelse med disse forskjellige Mænd. Jeg kan som sagt ikke see Andet, end at der ikke er overveiende Hensigtsmæssighedsgrunde tilstede, der tale for, at det skal være Regjeringens Sag at udgive en saadan Departementstidende eller Ministerialtidende, hvad man nu vil kalde den. Paa den anden Side skal jeg gjøre opmærksom paa, at det

vil medføre en ikke ringe Udgift for Statskassen, og at den Slags Sager drives langt bedre og med langt større Fordeel ved privat Virksomhed; dog skal jeg ikke lægge megen Vægt paa den Side af Sagen, nogen stor Underbalance vil det dog aldrig kunne medføre. Med Hensyn til dette Udvalgets Forslag maa jeg altsaa sige, at jeg langt foretrækker det for de Antydninger, der faldt ved første Behandling, om i selve Lovtidenden at indbringe et Materiale af den Art, og jeg indrømmer, at dette Forslag paa en vis Maade staaer i Forbindelse med det af Regjeringen forelagte Lovudkast, forsaavidt som Regjeringen havde foreslaaet i selve Lovtidenden — jeg indrømmer ikke ganske correct — at indbringe noget af det Materiale, som Udvalgets Fleertal nu henviser til Ministerialtidenden. Jeg skal ikke bestemt modsætte mig Forslaget, hvis det høie Thing tror at burde vedtage samme, men jeg anseer ikke dets Vedtagelse for hensigtsmæssig. — Paa en anden Maade maa jeg stille mig med Hensyn til Mindretallets Forslag, det maa jeg bestemt modsætte mig. Jeg kan med Hensyn til Motiveringen heraf for en Deel henholde mig til, hvad den ærede Ordfører udtalte, navnlig forsaavidt han paaviste, at denne Ministerialtidendes Indhold og Diemed ganske vilde forvanskes, naar man indbragte dette Materiale af offentlige Bekjendtgjorelser i samme; men hvad der for mig er Hovedgrunden til at modsætte mig Forslaget, er, at de offentlige Bekjendtgjorelser derved vilde komme et ganske andet Publicum ihænde end det, de egentlig ere beregnede paa. Naar man i vor Lovgivning har paalagt Private og offentlige Myndigheder, forinden visse Retshandlinger foretages, at bringe dem til almindelig Kundskab, saa har Hensigten dermed været, at saavidt muligt alle Borgere, som paa nogen Maade kunne være interesserede deri, kunne blive bekjendte med, at saadanne Retshandlinger forestaae. Dette Diemed tror jeg ikke paa nogen Maade vil kunne naaes ved at indføre dem i Ministerialtidenden, der vil have et ganske andet Publicum. Man kan ikke antage, at en stor Deel af Landets Borgere ville holde den, og maaskee endnu mindre, havde jeg nær sagt, at de ville læse